

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WILLIAM MAKIN

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΧΤΙΑ ΓΑΝΤΙΑ

Ο ΓΑΝ έδωσε κανείς τόν ένα, ήταν αδύνατον να μη δη και τόν άλλο. 'Ο άνθρωπος κι' η λεοπαρδαλις ήταν πάντοτε μαζί. Και οι δύο είχαν πρασιναλά μάτια, Ραμιόν ντά Κόστα λεγόταν ο μγάς, Ξενοδόχος του «Σπλέντιν» στη Μοζαμβίκη, και Ραμιόν λεγόταν και τ' όθριο, σάν τόν κύριό του.

Εξαχριστός θά πήγαινα στο μεγάλο Ξενοδοχείο της παραλίας, γιά να μη βλέπω αυτούς τούς δυο άχωριστούς κι' αντιπαθητικούς συντρόφους, αλλά τ' «Σπλέντιν» ήταν φτηνότερο και γι' αυτό αναγκάστηκα να καταλώσω σ' αυτό.

—'Απορώ, είπα στον ντά Κόστα, πώς δέν τρεμάζει η πελατεία σου μ' αυτό τ' όθριο, που περιφέρεται ελεύθερο εδώ μέσα.

—'Ω, σενώ, απάντησε ο μγάς, όπως σιμαλαβί έμένα, σιμαλαβί και τήν λεοπαρδαλί. Δεν έν' έτσι, Ραμιόν ;

Τό ζώο μισάνοζε τά μάτια του, μάζ κίτταζε, γουργούρισε σάν γάτα και τά ξανάλεισε.

—Βλέπετε, σενώ, έξήγησε ο ντά Κόστα. Δεν μπορούμε να ζήσουμε ό ένας χωρίς τόν άλλον. Είμαστε αδελφοποτά. Κάποτε τ' όθριο μού έπαιεθ, έρω τ' μαζιάρωμα, τ' αίμα τών πλήγων μού έσμιζε κι' από τότε γινήκαμε αδελφια...

Όι Εύρωπαίοι σπανίζουν στη Μοζαμβίκη, αλλά οι 'Αμερικανοί είνε ακόμα πιο σπάνιοι. Γι' αυτό ξεφρινάστηκα, όταν τήν έπομένη ένας 'Αμερικανός ήθε και εγκαταστάθηκε στο Ξενοδοχείο μας. Ήταν ένας κοτσός άνθρωπάκος, φλακαρός, και φορούσε σκούρα μαγιονάλια. Κάθε τόσο σκουτίζε μ' ένα π.λόριο μεταξούδι μαντήλι τ' έρωμαίνο πρόσωπό του, κι' έκεινο πού μού έκανε έντύπωσ, ήταν ότι φορούσε πάντοτε σταχτιά γάντια. Δεν τά έδραζε ούτε τήν ώρα του φαγητού, όπως δέν έδραζε τά σκούρα γυαλιά του, ούτε τ' βράδι, και με τ' φως τής λάμπας άόμοια. Στην αρχή τά γάντια και τά γυαλιά τού παράξενου αυτού τύπου με έξενοήριζαν, μα κατόπιν τά συνήθισα. Ηιάσαμε γνομαία. Έτσι έμαθα πώς ήξε φτάσει με τ' Γερμανικό πλοίο τής γουαϊκής κι' ότι θά έμνευε δέκα μέρες στη Μοζαμβίκη και θά έφηνε γάλι με τ' ίδιο πλοίο, όταν αυτό θά ξανατερνούσε γιά τ' ταξίδι τής επιστροφής. Τόν έλεγαν Ντουάντ Νιλ, κι' ήταν έργοστασ αρχής κομπιών. Ταξίδευε, όπως μού ελεγε, χωρίς αναμνηζή, ελεγε όμως κάποια ύπόθεσι να κανονίση στη Μοζαμβίκη.

Τόν ρώτησα γιατί, αφού ήταν οικονομικώς ανεξάρτητος, δέν ελεγε προσπάθεισ να πάη στο άλλο Ξενοδοχείο, τ' όποιο ήταν πολύ καλύτερο, κι' έτσι θ' απέφηνε τή διαστροφή συγκοιτώμασι μ' ένα όθριο, τ' όποιο, σούδηποτε ήμερωμένο κι' άν ήταν, δέν έκανε όστόσο να είνε όθριο.

—Μά έμένα μ' άρέσει ο Ραμιόν, μού απάντησε χαμογώνοντας, κι' ο ντά Κόστα και τ' Ξενοδοχείο του. Σάν αδελφια μοιάζουν, ο άνθρωπος και τ' όθριο... Δεν βρίζετε ;

—Είνε αδελφοποτά, είπα, και λυσιμια πού η θεωρία τών ιδιωνών δέν είνε αληθινή. Γιατί, σύμφωνα με τήν πρόληψη πού έπικρατεί, όταν ένας τέτοιος δεμισός ένώνει ένα άτομο μ' όποιόδηποτε όθριο τής ζούγκλας, σάν πεθάνη τ' όθριο, πεθαίνει και ο άνθρωπος και αντίθετος...

Τήν παρομιγή τής αναχωρήσεώς του, ο Ντέλ κι' εγώ καθόμασσε και κουβεντιάσαμε.

—'Ο ντά Κόστα έχει έπιβληθί στο όθριο, είπα, κι' είνε αλήθεια άξιοθαύμαστος ο τρόπος, με τόν όποιο τ' μεταχειρίζεται. Πότε τ' χαιδέει και πότε τ' φέρταε πολύ βίαναμα. 'Η λεοπαρδαλις τόν αγαπά και τόν φοβάται συγχρόνως.

—Μπα, είπε ο Ντέλ. Αυτός μεταχειρίζεται όμοιόμενα τυχνάσματα, με τά όποια δομάζει τ' όθριο, αλλά κάθε τέχνασμα έχει τήν έξήγησή του, άρακι να τ' αντιληφθί κανείς. Νά, κίτταζε :

Και συγχρόνως φώναζε :

—Φέρε μου μα λεμονιάδα, ντά Κόστα !...

'Ο μγάς ήθε, σοφρώνοντας τά πόδια του, κι' η λεοπαρδαλις τόν άκούούθησε.

—Θά φύγτες αφρο, σενώ ; ρώτησε ο Ξενοδόχος, γιά να έτοιμάσω τόν λογαριασμό σας ;

—Νάι, αφρο τ' πρώι θά φύγω, απάντησε ο Ντέλ. 'Η δουλειά μου θά τελειώση άπόψε...

Έκεινή τή στιγμή συνέθη κάτι φοβερό. Τ' όθριο γούλλισε άγρια και συσπειρώθηκε, έτοιμο να χιμήξη έναντίον τού 'Αμερικανού. Έδειξε και τ' φοβερά δόντια του, τ' τριχώματά του ελεξε αναρθωθή, ένώ μα φρικιάσε περινούσε σ' όλο τ' κορμί του.

—'Ιά τ' Θεό, ντά Κόστα, Ξεφρόνησα, Κράτησί το...

Μά τήν ίδια στιγμή, ο Ντέλ, μ' αφάνταστη απάθεια, κάρφωσε τ' βλέμμα του απάνω στη λεοπαρδαλί. Μονομάζ τ' άγριωμένο βλέμμα τού ζώου ήμερωσε. Κατάληκτος, είδα τ' όθριο να ζαρώνη ύποταγμαίνο, όπως ταπεινωμένος φρονόταν κι' ο κύριός του.

—Κάτω, Ραμιόν, διέταξε ο μγάς. Με ντροπίασες !... Συγγνώμη, σενώ. Είνε η πρώτη φορά πού μού συνέθη τέτοιο πράγμα... Έλα, πάμε !

Ένώ μιλούσε, ο Ξενοδόχος κλάτρωσε άγρια τ' όθριο και κατόπιν, άνθρωπος και ζώο, βγήκαν άρχά από τ' δωμάτιο.

Κουβεντιάσαμε λίγη ώρα ακόμα, ο Ντέλ κι' εγώ, και κατόπιν τόν καλύτερησα κι' άπόηκα στην κάμαρά μου. Είνε παράξενο, αλλά στην 'Αφρική δέν μπορώ να κοιμηθ' τή νύχτα. Έχω τ' συναίσθημα πώς τότε αρχίζει η ζωή. 'Η ζούγκλα ζιτωά από τόν ληθαργικό ύπνο τής ήμερας. Άλλόκοτοι ανατριχιαστικοί θόρυθοι ταράζουν τά πυκνά φυλώματα τού δάσους. Μάτια λάμπουν μέσα στα σκοτιάδια και μα φρικιάσε, σάν ένα ζώνημα τής φύσεως, π' ρνά μέσα στή σιωπή τής νύχτας... Κάτωσα άλλεπάλληλα ταγάρια ένάντι τ' βράδι, μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο τής κάμαράς μου. Ένας πνιχτός ήχος αγανών πατημάτων άκουγόταν κάτω στον κήπο, καθώς κι' ένα έλαφρό γούλλισμα, τ' όποιο μαρτυρούσε τήν παρουσία τού Ραμιόν. Έσκηνα και κίτταξα.

'Ο μγάς ήταν νεκρός και τ' όθριο άκούμασσε έπάνω στο λογαριασμό τού 'Αμερικανού.

Διέκρινε ένα σκοτεινό όγκο που σάλευε άσπρά κι' ένιωσα μια φωνή, όταν είδα δύο πρασιναδά φωνητά μάτια να χαρμόνιωνται άπάνω μου. "Εσπειρα τότε να' κλείσω τα παραθύριλά και χώθηκα στο κρεβάτι μου, κάτω από τη κουσιπέρα, 'Αλλά και πάλι δεν κοιμήθηκα. Τώρα ξεχώρισα ανάλαφρα βήματα να περνούν στο διάδρομο, μπροστά στην κάμαρα μου. Κατόπιν ήσυχια άπλωθήκε. Κι' έπειτα έβαν έλαφρό θόρυβο στη διπλανή κάμαρα του Ντέλ, και πάλι βήματα στο διάδρομο. 'Αρπάζα το πιστόφορμό μου και πετάχτηκα από το κρεβάτι μου. 'Ενοχώθα μια βροβέρη άγωνία. 'Ανοίξα το παράθυρο και κούταξα κάτω στον κήπο. Μά δεν είδα κανέναν. 'Από το άπλωτο δωμάτιο μου φάνηκε πώς άκουσα ένα βογγητό λόνον. Τρομερά άνισχος, βγήκα γρήγορα στο διάδρομο. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Προχώρησα ψηλαφητά ως την πόρτα του Ντέλ και χτύπησα. 'Από μέσα ακούγονταν τό βόο βογγητό. Ξαπασχρήθησα πώ όπιστά και ήλθεσ άκουσα τη φωνή του Ντέλ, ό όποιος με ρωτούσε τί ήθελα. Τόν ρώτησα μίσησ είχε άνάγκη από τίποτε.

—'Όχι, αδελφέ... Τί σ' έπιασε νάρθης να με ξυτηνήσης ;
—Συγγνώμη, τραύλα. Μού φάνηκε πώς άκουσα έναν παρ'όνο θόρυβο. Καληνύχτα !..
—Καληνύχτα !..

'Επέστρεψα στην κάμαρά μου και πλάγιασα. Σε λίγο μού φάνηκε πώς άκουσα έναν κρότο, σάν να έπεσε από ψηλά κάποιοσ βαρύς, μαλακός όγκος. 'Αφουγκράστηκα, μονοκειμημένος από ιδρώτα άγωνίας, μά τίποτε πειά δεν ακούγονταν. Τότε άποκοιμήθηκα βαριά, μονοκόμιατα, ως τό πρωί.

Τό πρωί, ένας ίθαγενής ύπηρέτης μπήκε κατατρομαγμένος στην κάμαρά μου.

—'Η λεοπαρδάλης, τραύλα, είνε νεκρή... Κι' ό άφεντικός μου έπίσης. Για τούς ίθαγενείς, τό θήρια της ζουγγιάς καίονν τόσο σπουδαίο ρόλο στη ζωή τους, ώστε ήταν φυσικό ν' άναφέρη πρώτα τό θάνατο τού ζώου καί κατόπιν τού ανθρώπου.

Σηκώθηκα, κι' έπιασ ήμουν με τις πιτζάμες μου, τόν άκοιμήθηρα.

'Ο Ραβίν ντά Κόστα ήταν ποιμένος άπάνω στο γκαρδίο του, νεκρός, στραγγαλισμένος. Τό χέρι του ήταν άκοιμημένο άπάνω στο λογαριασμό του Ντέλ, τον όποιο προφανώς έτοιμάζε έκ ίνη τη στιγμή.

—Πώς συνέβη αυτό ; ρώτησα τόν ίθαγενή.

—'Ετσι τόν βρήκα, όταν μπήκα τό πρωί για να σιγουρήσω τό δωμάτιο. Κι' ή λεοπαρδάλης είνε κι' αήτη νεκρή στον κήπο. 'Ελάτε να δείτε...

'Ακούσθησα τόν ίθαγενή κι' εκεί, κάτω από τό παράθυρο της κάμαρας μου και του Ντέλ, τό θήριο βροσάτον ψάμο, στραγγαλισμένο κι' αυτό !..

—Πήγαμε άμέσως να φωνάξης την άστυνομία, διάταξα τόν ύπηρέτη κι' έγώ ξαναμπήκα στο γκαρδίο.

Μέ άδηία κούταξα τό νεκρό, όταν ή πόρτα άνοίξε κι' ό Ντέλ μπήκε στό δωμάτιο.

—Θεί μου ! φωνάξε, και στάθηκε σα σπασιμένος. Τί συνέβη ;

Δέν τού άπάντησα άμέσως, μόνο τόν κούταξα, σάν να τόν ήθελα κι' πρώτη φορά. Μού φάνηκε άλλοκότος. Και ξαφνικά κατάλαβα. Δέν φορούσε τά μαγογιλά του. Τό σκληρό δέν σπάλα βέβαια τόν γαλανών ματιών του, που αντίκριξα για πρώτη φορά, άποκρίθηκε ζωνητή άπάντησε με την ήρεμο, άγαθή φροσύνη μου. Μιά φλόγα άφαντόστο μίσησ φάνηκε στά μάτια του, καθώς αντίκρισε τό νεκρό τού ντά Κόστα, που μού έκανε έντύπιοι.

—Κάποια στραγγάλισε τόν ντά Κόστα, ήλα άγά, κούτίζοντάς τον κατάματα.

—Πού είνε ή λεοπαρδάλης ; ρώτησε.
—Στραγγαλισμένη κι' αυτή...

'Εκανε μια κίνηση με τό γαντιφορεμένο χέρι του και μια έμφραση; λόνον άβλοκίσε πρώς στιγμήν τά χαρμακτηριστικά του και τό χέρι του έπεσε πάλι άδρανός στο πλευρό του.

—Πούλ παρζέννο, δέν σάς φαίνεται ; Θυμάστε τί σιγητήσης μου ; Λέτε να πέθανε ό άνθρωπος τη στιγμή που στραγγάλισαν τη λεοπαρδάλη ;

—'Ενα ξέρω, ήλα, τούτ'όσοντα κάθε λέξη. 'Ότι ό καθείς πέθανε στραγγαλισμένος χωριστά, από τά ίδια χέρια. Μίστρερ Ντέλ... πάρετε τά μαγογιλά σας. Τά βήματα άπάνω στο γκαρδίο, δίπλα στο νεκρό. Σας συμβούλιον να τά φορέσετε, γιατί άπό νάνα θα έρθουν ό άστυνομικοί...

'Ο 'Αμερικανός τά πήρε και τά φόρεσε, λέγοντάς άπλά :
—'Εδώριστο !..

'Εγιναν ή σχετ'όκς πρόχειρες άναστροφές, χωρίς να βοηθή ή ελαχίστη ένδειξη πώς ήταν ό φονιάς. 'Όπως ήταν έπίοιμο, ή παρζέννη σιμπτωσός τού διπλού, παντοζρόνον θανάτου, άπέδωθή από τούς προληπτικούς ύθαγενείς, ό' ένόγιο μαούσης γαγιάς. 'Ο Ντέλ ρώτησε τόν άστυνομικό διαπυθνή άν ή παρουσία του ήταν άναγκαία, γιατί τό πλοίο θα έφτανε μετά δύο ώρες κι' έπερασε να φηγή...

Στην άνάκρισι ό Ντέλ, άπάντωντάς στις έρωτήσεις τού άξιωματικού.

είπε ότι είχε κοιμηθή βαρεία κι' ότι δέν είχε άκούσει τίποτα...

—'Αλήθεια, κοιμηθήκα περιήματα χθές; τη νύχτα, μού είπε ό 'Αμερικανός, καθώς τόν συνόδευα στο πλοίο.

—Γιατί σκότισες τόν ντά Κόστα ; τόν ρώτησα όρθά-χωστά.

—'Εσύ γιατί δέν μαρτύρησες στην άστυνομία ότι έγώ τού σκότισα ;

—Δέν ξέρω. 'Ισως γιατί είχα μια έντονη αντίπαλεια για τόν ντά Κόστα και την άναστροφεμένη λεοπαρδάλη του.

—'Η δικη σου αντίπαλεια δέν είνε τίποτι, άπάντησε στο θανάσιμο μίσησ, που είχα έγώ γ' αυτούς, είτε ό Ντέλ. 'Εξη χρόνια τώρα τόν άναστροφούσα, για να εκδικηθώ για τό κακό που έκανε σε μέ μα γυναικά... Στην κόρη μου !.. 'Ακούστε. 'Η μακρή μου Εδα γνωρίσε, τόν ντά Κόστα κάποιο καλοκαίρι στο Κόνεν 'Αλιαντ της Νέας 'Υόρκης. Αυτός έφραζόταν σ' ένα ιπποδρόμιο. 'Εκανε διάφορα καταπληκτικά τοίμημά παιχνίδια με τη λεοπαρδάλη του. Στά ματά του, αούτοι ό μεγάδες, είνε, ξεφτε, όρασα παλλήραρια. 'Η Εδα ξετρολλάθηκε μαζί του και μωσ'ό δραπέτευαν. 'Από τόν καινού της, ή μητέρα της πέθανε. Κι' έγώ ώρμήστικα να εκδικηθώ. 'Εργαζόμουν με λίσσα, άκούραστος, για ν' άποκτήσω περιουσία, ώστε να μπορέσω να εκδικηθώ όπως ήθελα. Πλήροφροσμήνη για τις μετακινήσεις τόν τριών, της γυναικός, τού άνδρός και τού θηρίου. Γούρταν από πούλι σε πούλι κι' από χώρα σε χώρα, με διάφορα ιπποδρόμια. 'Όπως μάθαινα, αούτος κωμικομαχαιρούταν την Εδα, χωρτότερα κι' από τό ζώο που τόν άκολουθούσε. 'Η δυστυχισμένη τά ύπαινε έλα. Πείνα, χτυπήματα και προσβολές, όσούτου μια μέρα την έγκατέλειπε. Την βρήκα έτοιμοθάνητη. Δέν μπόρεσα να την σώσω. 'Εξοκολούθησα να εργαζόμουν και περιμένα την κατάλληλη ευκαιρία. Και όταν έμαθα ότι ό ντά Κόστα βρισκόταν στη Μαζαχάικη, τόν άκολουθήσα έδώ...

—'Αλλά, πώς δέν σάς άνεγνώρισε ;

—Δέν με είξε; δη ποτέ και τ' όνομά μου Ντουίτ Ντέλ, είνε φρεϊκό.

Χθές τό βράδυ, λοιπόν, μπήκα στο γκαρδίο μου, έβγαλα τά μαγογιλά μου και τόν κούταξα κατάματα. 'Εκείνος κατάλαβε από τό βλέμμα μου πώς θα τόν σκότισα. 'Εκανε να φωνάξη, μά δέν πρόλαβε. Τόν έχα άρπάζε, κούλας με τά δυο χέρια μου από τό λαμό κι' ή φωνή του πνίγηκε μέσα στο λάφυγγά του. 'Η λεοπαρδάλης κάτι έννοιασε φαίνεται, γιατί ήρθε από τόν κήπο όπου τρυφούσε και προσπαθήσε ν' άκούξη την έξοπορτα. Μά δέν μπόρεσε. 'Επρεπε όμως να σκότισω και τό ζώο. 'Ανοίξα προσεχτικά την πόρτα κι' είδα τη λεοπαρδάλη, που πήγε κοντά στον κύριο της, έβλεπε τά χέρια του και τό πρόσωπό του και κατόπιν προσώρησε στην κάμαρά μου. 'Ημουν έτοιμος και την περιμένα. Κυταχτήκαμε με βλέμμα φονικό. Μ'όσους από τό ζώο, γιατί είχε παρερρηθή στον έξετελισμό της κόρης μου. 'Η λεοπαρδάλης χιμήξε έναντίον μου κι' έγώ την άρπάζα από τό λαμό... Κατόπιν την έσυρα από παράθυρο και την πέταξα στον κήπο. Είχα εκδικηθώ...

Κούταξα με θαυμασμό αυτό τόν άνθρωπό, ό όποιος με τά χέρια του μπόρεσε να πνίξη μια λεοπαρδάλη, και ήθελα να τού σφίξω τό χέρι. Μά εκείνος χιμωγιότασε κι' είπε :

Αυτώμια, γιατί δέν μπορώ να εός δώσω τό χέρι μου, αλλά, ή λεοπαρδάλης, βλέπετε...

Συγχρόνος, άργά, προσεχτικά, έβγαλε για πρώτη φορά, τά γάντια του. Τά νήμα τού θηρίου είχαν αφήσει βαθιά τά ίχνη τους, ξεσπίζοντας κι' αλλοιώνοντας τις σκιές τών χεριών του. Συγχρόνος όμως κατάλαβα γιατί φορούσε άδικαια τά γάντια του. Τά χέρια του ήταν άπιασα, είχαν δάχτυλα κοντά, φουσκωτά στις άκρες. 'Ησαν χέρια στραγγαλιστού !..

Τόν άπαχαρήστικα, γιατί τό πλοίο σφύριζε και σίριωνε την άγκυρα. Δέν τόν συνάντησα ποτέ πειά.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ... ΒΛΑΚΕΣ

Δυό υπάλληλοι, μπρός στον τμηματάρχη τους, διαπληκτίζονται άνευλαθώς.

—Είσαι θλάκας! λέει ό ένας.
—Πού θλάκας από σένα, δέν ύπάρχει στον κόσμο! άπαντάει ό άλλος.

Κι' ό τμηματάρχης, έπεμβαίνοντας άσυστηρά:
—Μά, κύριοι, ξεχνάτε λοιπόν ότι θρίσκομαι κι' έγώ έδώ!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

ΕΓΗΡΑΣΚΑΝ ΔΕΙ ΜΑΝΘΑΝΟΝΤΕΣ

'Ο Σωκράτης ήταν γέρος, όταν άρχισε να μαθαίνει μουσική όργανα. 'Ο Κάτων σε ήλικία όδόντα έτών, άρχισε να μαθαίνει 'Ελληνικά. 'Ο Πλούταρχος σε ήλικία έξήντα έτών, μάθαινε Λατινικά. 'Ο Φαίρφοξ, ένας περιφήμος 'Αγγλος στρατηγός, δταν πήρε τη σύνταξη! του, ένεγέρσθη από Πανεπιστήμιο και σπούδαζε...γιατρός!